

Que us bombin a tots!

written by Joan Fonollosa | 28 de juny de 2023

La ja mítica frase del candidat a alcalde Xavier Trias en veure com la seva victòria electoral era anul·lada per una coalició de perdedors, ha esdevingut, cara a les eleccions del 23 de juliol, una mena de eslògan electoral per a tots aquells que no pensem tornar a votar els partits pretesament independentistes. És un moviment amb tres variants: el vot nul (la més combativa), l'abstenció (la majoritària) o el vot en blanc (la minoritària). Totes tres són bones, perquè totes tres tenen efectes pràcticament idèntics.

Aquest moviment és molt actiu a les xarxes i també a fora; tant, que darrerament estem assistint a una autèntica allau d'articles, piulades, xats, tertúlies televisives i radiofòniques i tota mena d'altaveus en què una legió de candidats, polítics, periodistes i opinadors a sou ens bombardegen contínuament amb la necessitat d'anar a votar (amb el sobreentès de votar-los a ells, és clar). Molt malament s'ho duen veure quan hi ha una campanya tan general, tan unànime i tan ben orquestrada.

El cas és però, que aquests articles i campanyes solen incloure un seguit d'afirmacions que són falses o com a mínim dubtoses i voldria desemascarar-ne unes quantes aquí.

Que ve el llop!

Mentida. El llop no ve, perquè mai no se n'ha anat. A aquestes alçades ja és clar per a qualsevol que tingui ulls a la cara que Vox, PP, PSOE i Sumar/Comuns/Podemos o com-se'n-vulgui-dir són, des del punt de vista català, exactament el mateix: Espanya. Les úniques diferències que hi ha són en les formes més o menys educades, més o menys cridaneres i amb un discurs més o menys modern, però en el fons –i a l'hora de votar, que és el més important– no tenen cap dubte. Cal recordar sempre que Franco no va ser un accident de la història d'Espanya;

Franco és, simplement, Espanya sense careta: autoritarisme, corrupció i odi als catalans, tres constants històriques que es poden resseguir des de la Castella medieval fins avui sense interrupcions.

La visió des de fora

“Si els partits (nominalment) independentistes obtenen uns resultats catastròfics, des de fora es llegirà com que l’independentisme és mort”, diuen. Mentida. És exactament al revés: votar-los és validar-los, tant se val si votem amb entusiasme o amb una pinça al nas. A fora saben molt bé que l’estratègia actual és la submissió i si els vots la confirmen, l’única lectura possible és que la submissió ja ens va bé. Precisament deixar-los fora amb una abstenció, vot nul o en blanc massius és la manera de fer saber a fora que l’independentisme no només no és mort, sinó que no se sent representat per aquesta colla. I com menys vots hagin necessitat per sortir els escollits menys legitimitat democràtica tindran, un argument gens negligible davant les instàncies europees.

No votar també és política

“No podem renunciar a la política i per això cal votar”. Mentida. No votar també és fer política –i votar nul o en blanc encara més, és clar–. No votar no és renunciar a decidir: quan no votem també decidim. I en aquest cas la decisió que es pren amb el vot nul, en blanc o no vot és molt clara: en primer lloc estem dient que volem enviar a “la paperera de la història” tots aquests inútils/vivadors/traïdors (cadascú que hi posi l’adjectiu que vulgui) traient-los el pa i la sal. O sigui sous, subvencions, privilegis i altres històries. Naturalment, com que els escons són els que són, vol dir que aquests llocs els ocuparan els del 155. Però resulta que a Catalunya, el PSOE sempre treu molts més vots i diputats que el PP i no diguem que Vox. Dit d’altra manera, amb això obtenim un efecte secundari que també té el seu interès: contribuïm a minorar la patacada del PSOE i

fer que la legislatura a Madrid sigui més... divertida?

Què hi aniran a fer a Madrid?

No res. Només en l'època del tàndem Pujol-Roca, quan Espanya necessitava disfressar la seva veritable naturalesa, es podia pactar alguna cosa... que Aznar va demostrar que es podia retirar quan els convingués. Avui, més enllà dels discursos d'una Míriam Nogueras adreçats al consum intern de Catalunya però de nul·la eficàcia pràctica, no hi ha res a fer. Ni que tots els 48 diputats i 16 senadors escollits a Catalunya fossin independentistes (dels de veritat, no només de paraula) sempre seran una minoria davant del multipartit espanyol. Ni tan sols podem comptar amb els bascos, que mai no han dubtat a deixar-nos tirats quan els ha convingut per als seus interessos. I, arribat el cas, sempre hi ha fiscals que ho afinen i jutges que sentencien.

Citant (malament) Fuster

"La política, si no la fas, te la fan". Aquesta frase, atribuïda a Joan Fuster ha esdevingut un veritable eslògan de tota aquesta colla. Però resulta que Fuster no va dir això, sinó una cosa molt diferent: "tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres". Per tant, és hora de fer la política nostra, lluny de claudicacions i renúncies i de proclames buides de sentit i que, si mai en tenen, no es compleixen mai. I el primer pas és eliminar aquest pes mort.

D'ametllers i cirerers

No fa gaire, parlant precisament d'això amb un pagès, em va dir una paràbola meravellosa: "Veus aquest camp de cirerers? Jo abans hi tenia uns ametllers que no em donaven pràcticament res i vaig decidir plantar-hi cirerers que són més rendibles. Per això, el primer que vaig haver de fer va ser arrencar els ametllers, després plantar-hi els cirerers tot sabent que durant un any només em donarien que feina i ni tan sols tindria els pocs diners dels ametllers. Però ara ja han crescut i espero fer una bona collita".

No crec que calguin gaire explicacions per traduir-ho: ara es tracta d'arrencar els ametllers, i a continuació plantar el cirerers per tal de tenir una bona collita quan toqui, és a dir a les eleccions catalanes, que els ametllers que ocupen el pati dels tarongers miraran d'allargar tant com puguin, és a dir fins a començaments del 2025.

Posem-nos, doncs, a la feina

PS 1: Buscant la data exacta d'acabament de la legislatura del Parlament m'he topat amb la Resolució 9/XIII de 2 de juny de 2021 que diu literalment així: "El Parlament de Catalunya manifesta la voluntat que la legislatura iniciada el 6 de desembre de 1932 sigui considerada la primera legislatura i que l'actual passi a denominar-se catorzena legislatura a partir de la publicació d'aquesta resolució"

Està molt bé que es mantingui la continuïtat històrica amb el Parlament de la República, però segons això només la tretzena legislatura passa a dir-se catorzena, sense numerar de nou totes les anteriors des del 1980; és a dir, que hi ha dues primeres legislatures i no hi ha una tretzena, la qual cosa fa un tuf de... diguem poc científic? Tenim un Parlament que té por de la mala astrugància? O numerar de nou tota la paperassa era massa feina? Fins aquests nivells ha arribat la degradació de les nostres institucions?

PS 2: He hagut de perdre una bona estona per trobar el text exacte de la Resolució, perquè el web del Parlament no té un simple buscador per trobar-hi el que interessi. Per què? Tenen por que els ciutadans hi trobem coses o només és ineptitud?